

วิจัยในชั้นเรียน

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นสำหรับ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี

ผู้วิจัย

นางสาวธัญชนก เป้าทอง

โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี
ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๐

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทที่ ๑ บทนำ	๑
ที่มาและความสำคัญ	๑
วัตถุประสงค์	๑
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๑
ขอบเขตของการวิจัย	๒
นิยามศัพท์ทั่วไป	๒
บทที่ ๒ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	๓
ทักษะการอ่านพื้นฐานการเรียนรู้	๓
ทักษะภาษาต่างประเทศ ความจำเป็นสำหรับยุคโลกาภิวัตน์	๔
สื่อการสอน	๗
แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา	๙
แนวคิดการพัฒนาสื่อผสม	๑๐
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	๑๑
กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย	๑๑
ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๑๑
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๑๑
รูปแบบการวิจัย ดำเนินการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล	๑๑
การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๒
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๑๔
บทที่ ๕ สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ	๑๕
สรุปผลการศึกษา	
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	
บรรณานุกรม	๑๖
ภาคผนวก	๑๗

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย การพัฒนาทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี ตำบลซีทวน
อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี

ชื่อผู้วิจัย นางสาว ธันยชนก เป้าทอง ตำแหน่ง ครูอัตราจ้าง

การศึกษาสูงสุดของผู้วิจัย ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัย
อุบลราชธานี

สถานที่ติดต่อ โทรศัพท์ ๐๙๒ - ๑๗๖๑๕๕๑

E-mail : Annie.hizoe.9@gmail.com

ปีการศึกษาที่ทำวิจัย พ.ศ. ๒๕๖๐

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นสำหรับ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาการเรียน
การสอนคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น และเพื่อให้ครูผู้สอนได้พัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นที่เหมาะสมกับ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี เนื่องจากโรงเรียนซีทวนวิทยา
สามัคคีมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนทุกระดับชั้นมีความรู้ด้านภาษาที่ ๓ รองจากภาษาอังกฤษ เพื่อเป็น
ความรู้และเป็นเส้นทางพัฒนาสู่สายอาชีพโดยตรงได้

วิธีการศึกษาทำการศึกษาจากผลการสอบย่อยในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลใน
รูปของสถิติเชิงพรรณนา เสนอเป็นร้อยละจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน
๒๗ คน พบว่าเป็นเพศชาย มากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ ของกลุ่มตัวอย่าง มีอายุ
ระหว่าง ๑๒ – ๑๔ ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

การประเมินผลพัฒนาการทั้ง ๔ ทักษะ พบว่านักเรียนมีระดับการ
พัฒนาการในด้านทักษะปานกลาง มีปริมาณมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๔ รองลงมา นักเรียนมี
ระดับพัฒนาการน้อย ร้อยละ ๒๑.๖ และนักเรียนมีระดับพัฒนาการมาก แต่อยู่ในระดับน้อย คิดเป็น
ร้อยละ ๑๘

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นมีความสำคัญและจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ทั้งยังเป็นส่วนช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่าง ของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มี เจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิต

โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี ได้เปิดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นรายวิชาเพิ่มเติม เนื่องจากมีความประสงค์อยากจะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ ๓ เพิ่ม รองจากภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นต้องมีทักษะภาษา ที่ ๓ เท่ากับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษา ที่ ๒ อีกทั้งยังต้องสามารถสื่อสารได้โดยใช้ทักษะทั้ง ๔ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งในปัจจุบันโรงเรียนแต่ละแห่งในจังหวัดอุบลราชธานี ได้จัดการเรียนการสอนที่เพิ่มภาษาที่ ๓ ขึ้นมา เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และจากสถิติของ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ระหว่างปี ๒๕๔๖ – ๒๕๕๐ พบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยประกอบไปด้วย มาเลเซีย ญี่ปุ่น เกาหลี จีน และสหราชอาณาจักร และนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นนิยมมาท่องเที่ยวในประเทศไทย เป็นอันดับที่ ๒ คิดเป็น ๙.๓๖ % ซึ่งถือว่ามีความปริมาณของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมากกว่าชนชาติอื่น และจากผลสำรวจของสถาบันสอนภาษาญี่ปุ่นของมูลนิธิญี่ปุ่นเมื่อปี ๒๕๔๑ ระบุว่าประเทศไทยติดสถิติ ๑ ใน ๑๐ อันดับชาติที่มีผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น ให้สามารถเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นได้เท่ากับภาษาอังกฤษ แต่จากการจัดการเรียนการสอนใน ภาคเรียนที่ ๑/๒๕๖๐ พบว่าระดับผลคะแนนสอบคำศัพท์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ จึงส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น เนื่องจากในการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ที่เป็นส่วนประกอบที่มีความสำคัญถือเป็นรากฐานในการเรียนภาษาญี่ปุ่น เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะพัฒนาการเรียนการสอนโดยการให้นักเรียนได้สอบคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

๑.๒ วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาพัฒนาการของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์จากรายวิชาภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ ๑ / ๒๕๖๐

๑.๓ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถนำผลที่ได้จากศึกษาไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๑ โรงเรียนซีทอนวิทยาสามัคคี

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษา ได้ดังนี้ จำนวนทั้งสิ้น ๒๗ คน ประกอบด้วย

๑) นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๒๗ คน

๑.๕ นิยามศัพท์ทั่วไป

๑. พัฒนา [พัตทะ] ก. ทำให้เจริญ.

๒. เรียนรู้ ก. เข้าใจความหมายของสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยประสบการณ์.

๓. อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ, ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง, ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ; สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ; ตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง; คิด, นับ. (ไทยเดิม).

๔. ทักษะ น. ความชำนาญ. (อ. skill).

๕. โลกาภิวัตน์ น. การแพร่กระจายไปทั่วโลก; การที่ประชาคมโลกไม่ว่าจะอยู่ ณ จุดใด สามารถรับรู้สัมพันธ์ หรือรับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วกว้างขวาง ซึ่งเนื่องมาจากการพัฒนา ระบบสารสนเทศเป็นต้น. (ป. โลก + อภิวัตน์; อ. globalization). โลกาภิวัตน์ดู โลก, โลก-.

๖. ฟัง ก. ตั้งใจสดับ, คอยรับเสียงด้วยหู, ได้ยิน; เชื่อ, ทำตามถ้อยคำ เช่น ให้ฟังคำสั่ง ผู้บังคับบัญชา.

๗. พูด ก. เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ, พูดจากรู้ว่า.

๘. เขียน ขีดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข, ขีดให้เป็นเส้นหรือรูปต่างๆ, วาด, แต่งหนังสือ.

ที่มา พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ <http://rirs3.royin.go.th/dictionary.as>

บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการวิจัย โดยให้ความสำคัญสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอแนวคิดและทฤษฎีหลักๆ ดังต่อไปนี้

๒.๑ ทักษะการอ่านพื้นฐานการเรียนรู้

ทักษะการอ่าน เป็นสิ่งที่ควรปลูกฝังตั้งแต่วัยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน นักวิชาการด้านการศึกษาใน สหรัฐอเมริกา หลุยส์ เอ็ม โกเมซ (Louis M. Gomez) ศาสตราจารย์ด้านศาสตร์แห่งการเรียนรู้ (Learning Sciences) แห่งสถาบันสอนนโยบายการศึกษาและสังคม (school of Education and Social Policy) มหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์น (Northwestern University) และผู้ช่วยศาสตราจารย์คิมเบอร์ลี โก เมซ (Kimberley Gomez) วิทยาลัยการศึกษา (College of Education) มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ (University of Illinois) ออกมาแสดงความคิดเห็นในนิตยสาร Phi Delta Kappan ฉบับเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2007 เรื่อง “Reading for Learning: Literacy support for 21st Century Work” ระบุว่า การขาด ทักษะการอ่านของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นปัญหาใหญ่ที่มีผลต่อการทำงานในอนาคต นักวิชาการทั้ง ๒ ท่าน กล่าวว่า เศรษฐกิจในศตวรรษที่ ๒๑ ต้องการแรงงานคนที่มีทักษะการคิดเชิง สรรค์การคิดเชิงวิเคราะห์เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์โลก และในอนาคต อาชีพที่จะเติบโตมากที่สุดคือ อาชีพที่อาศัยความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านและอาชีพด้านงานบริการ ทั้ง ๒ อาชีพ ต้องอาศัยทักษะการสื่อสารกับกลุ่มคนที่มีความแตกต่าง โดยเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะดังกล่าวคือ “การอ่านเพื่อการเรียนรู้” เนื่องจากการอ่านต้องอาศัยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล จนสามารถแปลงข้อมูลที่ได้รับและ นำไปใช้ประโยชน์ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานด้านทักษะการอ่านที่ไม่ดีตั้งแต่วัยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะมีความยากลำบากในการเรียนระดับการศึกษาที่สูงขึ้นและเมื่อก้าวเข้าสู่โลกการทำงานในสหรัฐอเมริกา ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวนมาก มีทักษะการอ่านเท่ากับผู้เรียนระดับประถมศึกษา นั่นหมายความว่า สถานศึกษาในสหรัฐอเมริกา หลายแห่ง ไม่ได้ฝึกทักษะพื้นฐานด้านการอ่านเพื่อการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งมีสาเหตุ เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ มักคิดว่าตนเองรู้เทคนิคการอ่านอยู่แล้ว ขณะเดียวกัน ผู้สอนก็มักคิดว่าตนเองไม่ได้มี หน้าที่สอนวิธีการอ่านหนังสือและคิดว่าผู้เรียนน่าจะรู้เทคนิคการอ่านอยู่แล้ว จึงไม่ได้เข้มข้นในการสอนและ พัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพให้ผู้เรียน ศ.หลุยส์ เอ็ม โกเมซ และ ผศ.คิมเบอร์ลี โกเมซ ได้แนะนำเทคนิคการอ่านที่ผู้สอนสามารถนำไปฝึกทักษะการอ่านเพื่อการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ซึ่งสามารถทำ ไปพร้อมกับการเรียนการสอนได้ ดังนี้

Annotation เป็นเทคนิคการอ่านที่ผู้เรียนต้องวิเคราะห์เนื้อหาที่อ่านให้เข้าใจ โดยจับใจความสำคัญ หลักใจความที่สำคัญรอง ถอดความเข้าใจจากคำศัพท์ที่ยาก ชีตเส้นใต้จุดที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญ อย่างย่อในสิ่งที่ได้จากการอ่าน การถอดความสำคัญผู้เรียนสามารถเก็บไว้ใช้เพื่อประโยชน์ในอนาคต เทคนิคการอ่านนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถสำรวจโครงสร้างและใจความสำคัญของเนื้อหา ซึ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมี ทักษะการคิดวิเคราะห์ Double-entry readings logs เทคนิคนี้

ผู้เรียนต้องทำ ๒ ส่วน คือ ส่วนแรก ถอดใจความสำคัญ จากเรื่องที่อ่าน และอธิบายให้ได้ว่าหาใจความสำคัญมาได้อย่างไร วิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์เนื้อหา และถ่ายทอดออกมาได้ส่วนที่สอง หาคำศัพท์ใหม่ ๆ หาความหมายของคำศัพท์และอธิบายให้ได้ว่าคำศัพท์ ดังกล่าวเกี่ยวข้องกับใจความสำคัญอย่างไร โดยอาจต้องอาศัยการวิเคราะห์ประเด็นแวดล้อม การอ่านหนังสือ ด้วยเทคนิคนี้ผู้สอนสามารถประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ว่า สิ่งไหนที่ผู้เรียนเข้าใจและสิ่งไหนที่จำเป็นต้องสอนซ้ำ Summarization เป็นการสรุปเนื้อหาจากสิ่งที่อ่านทั้งหมด การสรุปเนื้อหาที่ดีผู้เรียนต้องจับใจความ

สำคัญของเนื้อหา ตลอดจนใจความสนับสนุนที่เชื่อมโยงกับใจความสำคัญ เทคนิคนี้ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา ที่อ่านลึกซึ้ง และผู้สอนสามารถประเมินความเข้าใจของผู้เรียนว่าถูกต้องมากน้อยเพียงใด เทคนิคดังกล่าวเป็นเทคนิคง่าย ๆ ที่หากถูกนำมาพัฒนาการสอนในเด็กและเยาวชน ย่อมมีส่วนใน การวางรากฐานการพัฒนาทักษะการอ่านได้อย่างมีคุณภาพ กรณีการอ่านในประเทศไทย การเรียนรู้และพัฒนา ด้านทักษะการอ่าน ยังไม่ถูกให้ความสำคัญ เท่าที่ควร สาเหตุหนึ่งเนื่องจากผู้สอนไม่ได้สอนทักษะการอ่านเพื่อการเรียนรู้ที่ถูกต้อง ให้ผู้เรียน เพราะต้อง สอนเนื้อหาวิชาที่มีมาก การสอนจึงเป็นลักษณะของการปูนอนความรู้และผู้เรียนจำสิ่งปูนอน และแม้ว่าผู้สอนจะมอบหมายผู้เรียนไปอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ แต่ผู้เรียนไม่รู้วิธีการอ่านที่ถูกต้อง จึงทำได้เพียงอ่านเพื่อจำและนำไปสอบ ไม่ได้คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ในเนื้อหาที่อ่านอย่างจริงจัง กระบวนการเรียนรู้ที่แท้จริงและ การนำไปใช้ประโยชน์จึงไม่เกิดขึ้น ดังนั้น สถาบันการศึกษาตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรฝึกการพัฒนาทักษะการอ่านที่ถูกต้อง ให้ผู้เรียน โดยดำเนินการร่วมกับผู้ปกครองและชุมชน ในการร่วมพัฒนาทักษะการอ่านในเด็กและเยาวชน

๒.๒ ทักษะภาษาต่างประเทศ ความจำเป็นสำหรับยุคโลกาภิวัตน์

วันที่ : ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐ นิตยสาร/หนังสือพิมพ์ : การศึกษาวรรณ

ในยุคโลกาภิวัตน์ ประเทศไทย จำเป็นต้องติดต่อกับชาวต่างชาติมากกว่าในอดีต ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อด้านการค้าและการลงทุน การศึกษา การท่องเที่ยวและการใช้ชีวิตประจำวันก่อให้เกิดความตื่นตัวในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ฯลฯ

เมื่อปี ๒๕๕๕ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้ปรับหลักสูตรภาษาอังกฤษใหม่ และคณะรัฐมนตรีมีมติให้เปิดสถาบันภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นหน่วยงานในการติดตามและปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนในสังกัด สพฐ. รวมถึงมีการฝึกอบรมครูสอนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ สพฐ. ได้วางยุทธศาสตร์ให้ผู้เรียนในสังกัด สพฐ. ได้มีโอกาสเรียนภาษาต่างประเทศอื่นนอกจากภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาจีน มาเลเซีย พม่า เวียดนาม และมีการรื้อฟื้นภาษาฝรั่งเศสที่เริ่มแผ่วลง แต่ยังเป็นที่ต้องการของ ตลาดแรงงาน นอกเหนือจากสิ่งที่กระทรวงศึกษา (ศธ.) ได้ดำเนินการสถาบันสอนภาษาต่าง ๆ ยังได้เพิ่ม จำนวนภาษาที่สอน เพื่อรองรับความต้องการของผู้เรียน เช่น ภาษาเกาหลี ภาษาจีน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ไทยมิใช่เป็นเพียงประเทศเดียวที่ตื่นตัวในการสอนภาษาต่างประเทศ แต่เป็น ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลก เหตุผลที่ประเทศต่างๆ

ให้ความสำคัญกับการสอนภาษา ต่างประเทศนั้น เนื่องจากประโยชน์ในเชิงการค้าการลงทุนการศึกษา และการเรียนรู้ รวมถึงความมั่นคงระหว่างประเทศ แม้กระทั่งประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกา ที่คนทั่วโลกต้องการเข้ามาร่วมทำการค้าการลงทุน เข้ามาทำงานศึกษาต่อ หรือตั้งรกราก ยังต้องเร่ง พัฒนาภาษาต่างประเทศให้กับคนในประเทศ ทั้งนี้ เนื่องมาจากปัจจุบัน อเมริกามีนโยบายหลักสร้างความสัมพันธ์กับประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศแถบ ตะวันออก เช่น จีน เกาหลี ญี่ปุ่น อินเดีย อิสราเอล ฯลฯ รวมถึงประเทศแถบลาตินอเมริกา เพื่อประโยชน์ด้าน การค้า การลงทุน และความ มั่นคงระหว่างประเทศอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความหวาดกลัวเหตุการณ์ก่อการร้ายและการสะสม อาวุธนิวเคลียร์ในบางประเทศจึงเป็นที่มาของการส่งเสริมให้คนในประเทศมีความรู้ความ เข้าใจ เกี่ยวกับศาสนา วัฒนธรรม และภาษาของประเทศอื่น เพราะเป็นเหมือนสื่อกลางที่ทำให้เข้าถึงข้อมูล เกี่ยวกับต่างประเทศได้เป็นอย่างดี คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ (Committee for Economic Development: CED) เป็น องค์กรอิสระที่มีบทบาทสำคัญต่อผู้นำธุรกิจและผู้นำด้าน การศึกษาของสหรัฐอเมริกา ได้จัดทำรายงานประจำปี ๒๕๕๖ เรื่อง Education for Global Leadership: The Importance of International Studies and Foreign Language Education for U.S. Economic and National Security. โดยระบุว่า ประเด็นหลักที่ อเมริกาควรให้ ความสำคัญมากขึ้นคือ การเพิ่มความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมของต่างประเทศให้ผู้เรียน โดย ผู้ว่า การรัฐต้องกำหนดเจตจำนงที่ชัดเจน ในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศและเพิ่มความรู้เกี่ยวกับ ประเทศต่าง ๆ ให้ผู้เรียน ตัวอย่างที่แต่ละมลรัฐมีการดำเนินการ เช่น พัฒนาทักษะการออกเสียง ภาษาต่างประเทศ คณะกรรมการการศึกษา (Commissioner of Education) ของมลรัฐมินนิโซตาได้ ร่วมมือกับสภามหาวิทยาลัยมินนิโซตา (Board of Regents of the University of Minnesota) ใน การพัฒนาหลักสูตรพัฒนาการออกเสียงภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนเกรด ๑๒ นอกจากนี้ยังสร้างเครือข่าย ครูสอนภาษาจีน และนักการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการสอน ปรับเปลี่ยนวิธีการ สอนตามความ เหมาะสม สนับสนุนอุปกรณ์การสอน การประเมินผลการสอน และการฝึกอบรมวิธีการสอนภาษาจีน ให้แก่ผู้เรียน มลรัฐลุยเซียนา ประกาศฉบับที่ ๗๔๑ (Bulletin ๗๔๑) ของมลรัฐลุยเซียนา มีผลบังคับ ให้ โรงเรียนระดับการศึกษาชั้นประถมทุกโรงเรียน ต้องมีโปรแกรมการฝึกออกเสียงภาษาต่างประเทศ ที่ชัดเจนวัน ละ ๓๐ นาทีสำหรับผู้เรียนเกรด ๔ และ ๖ และสัปดาห์ละ ๑๕๐ นาที สำหรับผู้เรียน เกรด ๗ และ ๘

ให้ภาษาต่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการ การศึกษาของ มลรัฐแมสซาชูเซตส์(Massachusetts Board of Education) ได้ประกาศใช้กฎ Pioneer Valley Chinese Immersion Charter School มีผลบังคับให้ทุกโรงเรียนต้องสอน ภาษาจีน โดยเฉพาะภาษาจีนกลางให้แก่ ผู้เรียนเกรด ๘ มลรัฐเคนทักกีหน่วยงานด้านการศึกษาของ มลรัฐเคนทักกีได้กำหนดกฎหมายที่มีผลบังคับให้มี การบูรณาการภาษาต่างประเทศเข้ากับหลักสูตร พื้นฐานของโรงเรียนจำนวน ๑ ภาษาเป็นอย่างน้อย เพื่อให้ ผู้เรียนทุกคน มีทักษะการใช้ ภาษาต่างประเทศ รวมถึงมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของประเทศเจ้าของ ภาษา มลรัฐอิลลินอยส์ บังคับให้ภาษาต่างประเทศเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรหลักของโรงเรียน และมลรัฐ นิวเจอร์ซีย์ บังคับให้ ผู้เรียนต้องเรียนภาษาต่างประเทศจำนวน ๑ หน่วยกิต วิเคราะห์ห้องค์ประกอบของภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้ในการเรียนการสอน ในมลรัฐยูทาห์ มีการจัด โปรแกรม นาร่องที่เรียกว่า “Critical

language” เพื่อสอนการวิเคราะห์องค์ประกอบภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาจีน อารบิก รัสเซีย พาร์ซีหรือเปอร์เซีย ฮินดี และเกาหลีโดยมีที่มาอยู่บนพื้นฐานที่ว่าผู้เรียนจะประสบ ความสำเร็จใน สังคมโลกได้นั้น

จำเป็นต้องมีความเข้าใจในภาษาต่างประเทศอย่างลึกซึ้ง โดยมีการเปิดสอนทั้ง ในห้องเรียน และผ่าน อินเทอร์เน็ต มีคู่มือการสอนสำหรับครูเป็นต้น ตัวอย่างการเรียนภาษาต่างประเทศในอเมริกา สามารถ นำมาปรับใช้ในไทยได้ดังนี้ พัฒนากิจกรรมการออกเสียงให้เหมือนภาษาแม่ สามารถทำได้โดยการสร้าง ห้องปฏิบัติการทางภาษา กระทรวงศึกษาธิการอาจจัดสรรงบประมาณให้กับโรงเรียนที่ไม่มี ห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยเฉพาะโรงเรียน ในพื้นที่ห่างไกล ทั้งในระดับประถมศึกษาและ มัธยมศึกษา แต่เนื่องด้วยความจำกัดงบประมาณของ กระทรวงศึกษาธิการ อาจพิจารณาสร้าง ห้องปฏิบัติการทางภาษาไว้ในโรงเรียนบางแห่งตามความเหมาะสม เพื่อให้โรงเรียนในเขตพื้นที่ การศึกษาเดียวกันและอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันใช้ทรัพยากรร่วมกัน โดยจัด ตารางเวลาการใช้งาน นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการควรจัดทำสื่อการสอนออกเสียงภาษาต่างประเทศที่มี ความชัดเจน เป็นมาตรฐานเดียวกัน และมีราคาถูก เพื่อให้ทุกโรงเรียนสามารถเข้าถึงได้ สร้างความร่วมมือ สถาบัน ภาษาอังกฤษควรร่วมมือกับสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน นานาชาติ ที่มีสถาบันหรือ ศูนย์ภาษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สถาบันสอนภาษาของภาคเอกชน รวมถึง นักจิตวิทยาพัฒนาการ ใน การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษที่สอดคล้องความต้องการของผู้เรียน กำหนดตัวชี้วัดเพื่อ ประเมินผลการสอนของครู และพัฒนาการด้านการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน เช่น พัฒนาการด้านการฟัง การเขียน การพูดที่ชัดเจน การอ่าน ฯลฯ

อีกทั้ง ควรสร้างเครือข่ายครูสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นเครือข่ายแนะนำปรับปรุงและ แลกเปลี่ยน ประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่มีคุณภาพ และร่วมกำหนด ตัวชี้วัดเพื่อประเมินผล การสอนภาษาต่างประเทศของครูซึ่งจะช่วยพัฒนาการด้านการเรียน ภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้เรียน บูรณาการภาษาต่างประเทศเข้ากับหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน ซึ่งอาจ ทำได้ ๒ รูปแบบคือ การกำกับศัพท์เฉพาะที่ผู้เรียนต้องรู้ในวิชาพื้นฐานต่าง ๆ และการปรับเนื้อหาใน หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ให้ สอดคล้องกับเนื้อหาของวิชาพื้นฐานหลักการเปลี่ยนแปลงของสังคม โลกในยุคปัจจุบัน ส่งผลให้ผู้คนในประเทศ ต่าง ๆ ต้องติดต่อสื่อสารระหว่างกันมากขึ้น ความเข้าใจใน ภาษาต่างประเทศ จึงกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่คนยุคนี้ จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา โดย สถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ต้องเร่งสนับสนุนและพัฒนา ผู้เรียนให้มีทักษะ ภาษาต่างประเทศ ที่มีใช้เพียงแต่ภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ยักรวมถึงภาษาต่างประเทศอื่นที่ จำเป็น ด้วย เพื่อให้คนไทยสามารถใช้ทักษะภาษาต่างประเทศในการติดต่อการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและ พัฒนาองค์ความรู้ รวมถึงการน าเสนอแนวคิดใหม่ที่คนไทยคิดค้นขึ้น อันเป็นการสร้างชื่อเสียงของคน ไทยให้ เป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติมากขึ้น

๒.๓ สื่อการสอน

สื่อการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างประสบการณ์ทางการศึกษาให้แก่ผู้เรียน สื่อ การสอนมี ให้เลือกมากมาย สิ่งสำคัญคือผู้สอนจะต้องเลือกและใช้สื่อการสอนให้เหมาะกับบทเรียน สื่อการสอนนั้น จะต้องใช้ได้อย่างสะดวกและที่สำคัญก็คือ เมื่อนำมาใช้แล้วช่วยให้การเรียนการสอนมี

ประสิทธิภาพ คุณค่าของสื่อการสอน สื่อการสอนมีคุณค่าดังต่อไปนี้ ๑. ช่วยสร้างความเป็นรูปธรรมให้แก่ผู้เรียนเช่นการสาธิตวิธีการออกกำลังกาย ๒. ช่วยสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน เพราะผู้เรียนได้เห็นภาพ ๓. ช่วยให้ผู้เรียนจำได้มากและจำได้นาน เพราะการใช้สื่อประกอบการสอนทำให้ผู้เรียนได้รับรู้โดยผ่าน ประสบสัมผัสอย่างน้อย ๒ – ๓ ทาง ๔. ช่วยประหยัดเวลาในการเรียนการสอน เพราะสื่อการสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดโดยใช้ เวลาเพียงเล็กน้อยเช่นในการสอนเรื่องกล้องดิจิตอล ผู้เรียนเห็นกล้องก็จะเข้าใจได้ถึงลักษณะของกล้อง ๕. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดต่อเนื่องเช่นภาพยนตร์แสดงการผลิตผลไม้กระป๋อง ๖. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เพราะเมื่อใช้สื่อการสอนผู้เรียนสามารถเข้าใจได้อย่าง รวดเร็ว ผู้สอนไม่ต้องพูดซ้ำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ๗. ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงมากที่สุด แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับสื่อที่ผู้สอนเลือกสื่อการสอนมาใช้ ๘. ช่วยให้ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในบทเรียนได้มากขึ้น เช่น อาจให้ผู้เรียนอธิบายลำดับขั้นตอนการย่อยอาหารผ่านอวัยวะต่างๆ โดยใช้แผนภูมิประกอบ

เกณฑ์การเลือกสื่อการสอน ในการเลือกสื่อการสอนเพื่อให้สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนควรพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. สื่อการสอนช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้หรือไม่
๒. สื่อการสอนช่วยสร้างสภาพการณ์ที่เป็นจริงและให้ความเป็นรูปธรรมหรือไม่
๓. สื่อการสอนนั้นเหมาะกับวัยสติปัญญา ความสนใจ และประสบการณ์ของผู้เรียนหรือไม่
๔. สื่อการสอนนั้นช่วยให้เกิดการเรียนรู้ง่ายขึ้นและรวดเร็วขึ้นหรือไม่
๕. สื่อการสอนนั้นให้เนื้อหาที่น่าสนใจหรือไม่
๖. สื่อการสอนนั้นกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์หรือไม่
๗. สื่อการสอนนั้นให้เนื้อหาที่ทันสมัยหรือไม่
๘. การใช้สื่อการสอนนั้นคุ้มกับเวลาค่าใช้จ่ายและแรงงานที่สูญเสียไปหรือไม่
๙. สื่อการสอนนั้นช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะหรือไม่
๑๐. คุณภาพทางด้านกายภาพของสื่อการสอนนั้นเป็นที่พอใจหรือไม่
๑๑. สื่อการสอนนั้นช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกและมีกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์หรือไม่
๑๒. สื่อการสอนนั้นใช้เวลาเหมาะสมหรือไม่ที่จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ เทคนิคการเรียนภาษาอังกฤษให้เก่ง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สามารถนำไปใช้ติดต่อสื่อสาร เสาะแสวงหาความรู้ได้อย่างกว้างขวางในทุกสาขาวิชา ฉะนั้นจึงเป็นวิชาที่มีความสำคัญยิ่งต่อการศึกษาทุกระดับชั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนในระดับชั้นสูงขึ้นไปโดยธรรมชาติ ภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ที่จะต้องอาศัยการฝึกฝนเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ นักเรียนจะต้องมุ่งพัฒนาทักษะหรือความสามารถของตนไปพร้อม ๆ กัน ทั้ง ๔ ด้าน คือ การฟัง การพูด การ อ่าน และ การเขียน จึงจะเรียกได้ว่าเก่งภาษาอังกฤษโดยแท้ด้วยลักษณะธรรมชาติของภาษาอังกฤษ ทั้ง ๔ ด้าน จึงจำเป็นต้องรู้เทคนิคบางประการ เพื่อเป็นวิทยาทาน ดังนี้

๑. การฟัง < listening > ในช่วงชีวิตของคนเราแทบจะเกือบทุกวินาที เราได้รับฟังคำพูดของคนโน้น คนนี้ตลอดเวลาทำให้เราได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย ฉลาดทันคนในการเรียนภาษาอังกฤษก็ดูจะเดียวกัน ถ้าหากได้ฟังภาษาอังกฤษอยู่เสมอ เราก็จะสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้เก่ง วิธีการฝึกความสามารถทางการ ฟังอาจปฏิบัติได้ดังนี้ - “ พูดคุยกับเจ้าของภาษา ” ในการสนทนาจะมีผู้ส่ง

สาร (ผู้พูด) และผู้รับสาร (ผู้ฟัง) ผู้ที่รับ สารจะได้รับฟังคำพูดของคู่สนทนา ทำให้เกิดการเรียนรู้หลายอย่าง เช่น การใช้คำพูดที่เหมาะสมกับ สถานการณ์การพัฒนาความสามารถในด้านการฟังให้เกิดความเคยชินการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ ฯลฯ ฉะนั้น เราจึงไม่ควรกลัวที่จะพูดผิดพลาด ความผิดพลาดนั้นเป็นเรื่องปกติ “ มนุษย์เราเรียนรู้สิ่งต่างๆ มาจากความ ไม่รู้มาก่อนทั้งสิ้น ” และสิ่งนี้แหละ จะช่วยให้เราเก่งภาษาอังกฤษได้ทางหนึ่ง

- “ ฟังภาษาอังกฤษจากเทปสอนภาษาอังกฤษ ” ปัจจุบันเราสามารถซื้อหาเทปเรียนภาษาอังกฤษ ได้มากมาย การฝึกฝนภาษาอังกฤษจากเทปนอกจากเราจะพัฒนาความสามารถทางด้านการฟังแล้ว ยังได้ฝึก การพูด การอ่าน และ การเขียนไปพร้อมกันในตัวด้วย

๒. การพูด (Speaking) การที่เราพูดภาษาอังกฤษอยู่บ่อย ๆ จะทำให้เกิดความคล่อง ซึ่งจะส่งผลไปถึงการอ่านด้วยขณะที่เราพูดได้ฝึกฝนในสิ่งต่อไปนี้ - “ การออกเสียง ” (Pronunciation) - “ การเน้นเสียง ” (Stress) - “ การขึ้นเสียงสูง-ต่ำ ” (Intonation) - “ การใช้ภาษาพูดให้เหมาะสมกับ สถานการณ์ ” ปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษเรามุ่งเน้นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ ฉะนั้น นักเรียนจึงจะได้ฝึกฝนอยู่เสมอ อย่าอายหรือกลัวว่าจะพูดผิดขณะที่เราไม่จำเป็นต้องมีคู่สนทนาอยู่ด้วยเสมอ นักเรียนอาจจะฝึกพูดคนเดียวหน้ากระจกเงา เมื่อพูดมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญ เราจะเก่งภาษาอังกฤษ โดยไม่รู้ตัว

๓. การอ่าน (reading) การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับคนไทย เราควรจะได้อ่านหนังสือหรือวารสารภาษาอังกฤษ บทความภาษาอังกฤษ หรือนวนิยายภาษาอังกฤษ ต่างๆ อ่านมาก ๆ จะช่วยเพิ่ม ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษของเราดังนี้ ศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์คำสนทนาที่จำเป็นต่อชีวิตประจำวัน ฯลฯ “ อ่านภาษาอังกฤษทุกวันจะช่วยให้เรามีความรู้เพิ่มขึ้นและเก่งภาษาอังกฤษ ”

๔. การเขียน (Writing) เมื่อเราได้เรียนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียน ถ้าหากว่าเราไม่นำมาใช้ ในที่สุดก็จะลืม นักเขียนที่มีชื่อเสียงมักจะจดบันทึกสิ่งต่างๆ ทุกแห่งที่เขาได้สัมผัสเขาก็ เช่นกันเมื่ออ่านภาษาอังกฤษควรโน้ตสิ่งสำคัญๆ เอาไว้และนำมาแต่งประโยค จะช่วยให้ไม่ลืมและเขียนได้ดี ขึ้น การเขียนจะต้องถูกต้องตามหลักภาษาเขียน ฉะนั้นเราจึงควรศึกษาหาความรู้ทางด้านไวยากรณ์อังกฤษโดย สม่า เสมอ เราก็จะเก่งภาษาอังกฤษและเขียนภาษาอังกฤษได้ดีสงบ ลักษณะ (1998) กล่าวว่า ภาษาเป็นเรื่อง สำคัญของมนุษย์เพราะบางภาษาเป็นสื่อกลาง เป็นเครื่องมือในการรับรู้ทำความเข้าใจและแสดงออกเพื่อให้ ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจ การพัฒนาความสามารถทางภาษา ให้เกิดกับเด็กต้องใช้ทฤษฎีหลักการ แนวคิด แนว ปฏิบัติที่เหมาะสมเพื่อช่วยความเร็วความคงทนยั่งยืน และสร้าง ความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษา ซึ่งปัญหาการเรียนภาษาที่ต้องคิดค้นวิธีการเรียนที่ดีขึ้น ได้แก่ ๑. เรียนภาษาต่างประเทศหลายปีแต่ยังใช้ภาษาไม่ได้ดีทั้งการรับ และการแสดงออก ๒. การพัฒนาทักษะทางภาษาไม่ใช่วิธีธรรมชาติไม่ได้พัฒนาตามลำดับทักษะที่ควรจะเป็น ฟัง-พูด ก่อนแล้วจึง อ่าน-เขียน ๓. การฝึกซ้ำๆ ในคำประโยค ไวยากรณ์ที่ไม่มีความหมาย ไม่สนใจ น่าเบื่อ และไม่เกิดการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ

๔. ไม่ได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

๑. การรับภาษา เด็กได้จากของจริงหรือภาพในสมองมากกว่าเป็นสัญลักษณ์ การรู้จักประโยค ที่มีภาพประกอบจะรับรู้ได้ง่ายทั้งการฟัง และการพูด การให้เด็กเล่าเรื่องด้วยภาพจะเพิ่มความเข้าใจภาษาได้
๒. การพัฒนาทักษะการฟังก่อนจะเสริมความสามารถในการพูด การพัฒนาทักษะในการอ่าน จะเสริมความสามารถในการเขียน
๓. ทักษะทางภาษาควรพัฒนาโดยใช้เรื่องราวที่มีความหมายมากกว่าฝึกให้จดจำ ควรนำคำทั้งหลายแทรกไว้ในเหตุการณ์ใหม่ จะเกิดการเรียนรู้ทั้งการสะกด การออกเสียงและ ไวยากรณ์และควรมีภาพประกอบ
๔. ในวัยเริ่มเรียนภาษา เด็กจะรับรู้ได้ ๕ ถึง ๗ คำ เรียนควรไม่ยาวเกินไป แต่สามารถสร้างคำให้เป็น Segment ถ้ามีภาพประกอบจะช่วยเข้าใจได้มากขึ้น
๕. การเรียนไวยากรณ์ควรใช้ Inductive Method คือกำหนดรูปแบบแล้วให้ฟังประโยคในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีความหมาย อาจเปลี่ยนประธาน กริยา กรรม แต่ให้เห็นกฎเกณฑ์ย่อยๆ จนเข้าใจหลัก ไวยากรณ์ไปเอง
๖. การฝึกการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียนควรเริ่มจากให้เห็นรูปแบบเดิมในสถานการณ์ใหม่ แล้วขยายมาเป็นเรื่องของตนเอง (Personalization) และฝึกสนทนากับเพื่อนๆ ให้เพิ่มความแตกฉาน
๗. ควรนำสิ่งที่ทำให้จดจำตัวสะกด และคำแปล รวมถึงลักษณะการใช้ประโยค ไปปรากฏในเรื่องราวที่มีความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ จะทำให้จำวิธีการเขียนและเข้าใจความหมายได้โดยตนเอง
๘. การเรียนประโยค Function ควรให้เห็นการใช้ประโยคในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น พูดกับผู้ใหญ่พูดกับเพื่อน และฝึกโดยใช้บทบาทสมมติ

๒.๕ แนวคิดการพัฒนาสื่อผสม

สื่อผสม คือ การออกแบบนำส่วนที่เป็นถ้อยคำ (Text) มาผสมส่วนที่เป็นเสียง (Audio) ภาพเคลื่อนไหว (Video) ภาพสร้างขึ้น (Graphic) กับสื่ออื่นเช่น แบบเรียน เอกสารอ้างอิง การอำนวยความสะดวกของครู ออกแบบโดยคำนึงถึงทักษะที่ต้องการให้เกิดขึ้นตลอดโปรแกรม การจัดโครงสร้างระดับการเรียนรู้จากพื้นฐาน ไประดับสูง การกำหนดจุดประสงค์ ลำดับเนื้อหาในแต่ละระดับ (Sequencing) และการทวนซ้ำในระดับสูง (Spiral) กำหนดส่วนฝึกซ้ำอย่างมีความหมาย การเสริมแรงอย่างสร้างสรรค์ (Constructive Feedback) หลักการที่สำคัญได้แก่

๑. ใช้สื่อผสมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษามากกว่าให้รู้หลักภาษา คือเรียนรู้โดยให้ปฏิบัติจริงทดลอง ใช้คำเลือกสถานการณ์ที่จะใช้ประโยค ให้เกิดทักษะในการรับภาษา (ฟัง,อ่าน) และทักษะในการใช้ภาษา (พูด,เขียน) ที่จะเป็นเครื่องมือที่ยั่งยืนติดตัวไปใช้ภาษาในอนาคต ในสถานการณ์ต่าง ๆ
๒. สื่อผสมพยายามไม่ให้คอมพิวเตอร์ไปทำหน้าที่ซ้ำกับสื่ออื่น คือไม่เสนอข้อความให้อ่านมากนัก ไม่เสนอภาพเคลื่อนไหว ไม่เน้นบันทึกเสียง แต่จะทำหน้าที่ควบคุมลำดับเรื่องที่จะใช้สื่อ นำคลังถ้อยคำ ภาพ มาให้ เลือกใช้ให้เหมาะกับสถานการณ์ เสนอสถานการณ์ให้ฝึกใช้คำ ประโยคในสถานการณ์ใหม่ ออกแบบสิ่งเร้า ที่เหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ นเสนอภาพ ตัวแทนของสถานการณ์ ให้ข้อมูลเสริมแรงและให้โอกาสครุยก รูปแบบจากซอฟต์แวร์ไปสร้างปฏิสัมพันธ์ในระหว่างผู้เรียนให้ได้ แสดงออกจริง จากบทความของ สงบ ลักษณะ ทำให้เห็นว่าปัญหาในการเรียนภาษามีปัจจัยหลาย

ประการแต่ที่สำคัญ การเรียนภาษาควรเริ่มพัฒนาทักษะการฟังก่อนซึ่งจะช่วยเสริมทักษะการพูด และทักษะการฟัง เพื่อ ส่งเสริมการเขียนนอกจากนั้นการเลือกใช้สื่อ ครูต้องรู้จักเลือกสื่อที่เหมาะสมกับการพัฒนาหรือแก้ปัญหาต่างๆ เช่น การสร้างพื้นฐานทักษะทางภาษาก็สำหรับขาดการเรียนรู้ในวัยเด็ก ควรเป็นบทเรียนที่สื่อได้เร็ว สามารถ เรียนรู้ได้ในเวลาอันสั้น มีความคงทนยั่งยืน เช่น บทเรียน ชุด Picture Dictionary ที่มีภาพ มีคำให้เห็นก่อน เมื่อลากเมาส์ไปวางคำใดก็จะได้ยินเสียงคำอ่าน ซึ่งสามารถคลิกเมาส์เพื่อฟังเสียงได้หลายๆครั้งจนสามารถพูด ได้คล่องนอกจากนั้นยังมีเกมที่เป็นเหมือนแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนสามารถโต้ตอบกับเครื่องโดยสามารถรู้คำตอบ ด้วยตนเองและให้โอกาสในการคิด และทำใหม่ มีการเสริมแรง และนำคำศัพท์มาใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่าง กัน ซึ่งบทเรียนนี้หากนักศึกษาที่เป็นผู้ใหญ่มาใช้จะสามารถพัฒนาได้เร็วกว่าเด็ก เพราะนักศึกษามีวุฒิภาวะ และมโนภาพมากกว่า

(ที่มา ; ปีการศึกษา 2556นางสาวฉวีวรรณ วงศ์แพทย์ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีแพร่)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๒๗ คน

ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นางสาวสมสวรรณ พันธุ์เทพ คณะศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ได้ทำวิจัย เรื่อง การนำวิธีสอนแบบมุ่งประสิทธิผลไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ไปจนถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์และความเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คือ ๑) แบบประเมิน (ผลคะแนนการสอบย่อย , ฯลฯ) รูปแบบการวิจัย ดำเนินการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนสำหรับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาคณะอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ แบบแบ่งกลุ่ม โดยการเก็บ รวบรวมผลคะแนนคำศัพท์ และใช้ค่าร้อยละจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตารางที่ ๑ แสดงช่วงระดับคะแนนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ร้อยละ แปลความหมายข้อมูล

ช่วงคำร้อยละที่คิดเป็นเปอร์เซ็นต์	การแปลความหมายระดับความพอใจ
๘๐ - ๑๐๐	มากที่สุด
๗๐ - ๗๙	มาก
๖๐ - ๖๙	ปานกลาง
๕๐ - ๕๙	น้อย
๑ - ๔๙	น้อยที่สุด

ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. แจ้งให้นักเรียนทราบถึงความสำคัญในการเรียนรู้คำศัพท์ซึ่งในอนาคตนักเรียนสามารถนำไปใช้ ในงานอาชีพต่อไป

๒. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนทำการทดสอบคำศัพท์ในคาบ และจากการสอบย่อยทุกครั้ง

๓. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการประมวลผล การวิเคราะห์ข้อมูล จากแบบประเมินผล การสอบ ทั้งการปฏิบัติ และสอบทฤษฎี ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมิน โดยใช้ ค่าร้อยละ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๒๗ คน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์จากรายวิชา ภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ ๑/๒๕๖๐ ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ทั้งหมด จำนวน ๒๔ ฉบับ ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละและบรรยายสรุป ดังปรากฏผลดังนี้

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มนักเรียน โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี

ตารางที่ ๔.๑ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	๑๘	
	หญิง	๙	๓๓.๓๓
รวม		๒๗	๑๐๐
อายุ	อายุ (ปี)		
	๑๒ – ๑๔	๒๗	๑๐๐
ระดับชั้น	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑	๒๗	๑๐๐
รวม		๒๗	๑๐๐

จากการศึกษาข้อมูลกลุ่มตัวอย่างนักเรียนจำนวน ๒๗ คน พบว่าเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ ของกลุ่มตัวอย่าง มีอายุระหว่าง ๑๒ – ๑๔ ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๔.๒ แบบประเมินระดับพัฒนาการในด้านตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น
ตอนที่ ๒ ข้อมูลพัฒนาการทั้ง ๔ ทักษะ

รายละเอียดทักษะ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การฟัง					
๑. นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญได้	๑	๑	๕	๑	
๒. นักเรียนสามารถทราบความหมายจากคำศัพท์ที่ได้ยิน	๑	๑	๒	๒	๑
๓. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากสิ่งที่ฟังได้	๑	๑	๑		๑
การพูด					
๔. นักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง	๑	๑	๖	๑	๑
๕. นักเรียนมีสำเนียงในการออกเสียงที่ดี			๑		๑
๖. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์		๑	๓	๒	๑
การอ่าน					
๗. นักเรียนสามารถตีความจากเรื่องที่อ่านได้	๑		๔	๑	
๘. นักเรียนสามารถวิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้			๓		
๙. นักเรียนสามารถจับประเด็นจากสิ่งที่อ่านได้			๓		
การเขียน					
๑๐. นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้อง	๑	๒	๔		๑
๑๑. นักเรียนสามารถเขียนได้ตามหลักไวยากรณ์		๒	๓		
๑๒. นักเรียนสามารถนำเอาคำศัพท์ไปใช้ในการแต่งประโยคได้	๑	๑	๔		
รวม	๗	๑๐	๓๑	๗	๖

ตารางที่ ๔.๒ ระดับพัฒนาการในด้านตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น

ระดับพัฒนาการในด้านทักษะ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
มากที่สุด	๗	๑๑.๔
มาก	๑๐	๑๖.๓
ปานกลาง	๓๑	๕๐.๘
น้อย	๗	๑๑.๔
น้อยที่สุด	๖	๙.๘

การประเมินผลพัฒนาการทั้ง ๔ ทักษะ พบว่านักเรียนมีระดับการพัฒนาการในด้านทักษะปานกลาง มี ปริมาณมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๘ รองลงมา นักเรียนมีระดับพัฒนาการมาก ร้อยละ ๑๖.๓ และนักเรียน มีระดับพัฒนาการน้อยที่สุด แต่อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ ๙.๘

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี ตำบลซีทวน อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี ในการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนในการเรียนรู้ คำศัพท์จากรายวิชาภาษาญี่ปุ่นภาคเรียนที่ ๑ / ๒๕๖๐ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลปฐมภูมิที่ได้มาจากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบประเมินและผลการสอบคำศัพท์ย่อยในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี จำนวน ๒๗ ตัวอย่าง ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่ม ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สรุป ได้ดังนี้คือ

๕.๑ สรุปผลการศึกษา

๕.๑.๑ จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างนักเรียนจำนวน ๒๗ คน พบว่าเป็นเพศชายมากกว่า เพศหญิง คิด เป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ ของกลุ่มตัวอย่าง มีอายุระหว่าง ๑๒ – ๑๔ ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๕.๑.๒ การประเมินผลพัฒนาการทั้ง ๔ ทักษะ พบว่านักเรียนมีระดับการพัฒนาการในด้าน ทักษะ ปานกลาง มีปริมาณมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๘ รองลงมา นักเรียนมีระดับพัฒนาการมาก ร้อยละ ๑๖.๓ และนักเรียนมีระดับพัฒนาการน้อยที่สุด แต่อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ ๙.๘

๕.๒ ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการประเมินพัฒนาทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนยังขาดพัฒนาการในด้านทักษะ อยู่มาก เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน การศึกษาค้นคว้า ครั้งนี้ จึง ควรมีการฝึกฝนทักษะให้นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ และสร้างเจตคติที่ดีต่อการฝึกฝนด้วย

บรรณานุกรม

- กรมประชาสัมพันธ์. ความคิดเห็นของเยาวชนกับปัญหาการอ่านภาษาต่างประเทศ
ระหว่างวันที่ ๑๔ มกราคม – ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔. กรุงเทพฯ : กรม, ๒๕๕๒. ๑๒๓ หน้า.
- จันทร์จิรา วีระยุทธวิไล. ทักษะคิดและพฤติกรรมการเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๕๔. ๑๑๙ หน้า.
- นงเยาว์ เสถียรวัฒน์. ความคิดเห็นของเยาวชนเกี่ยวกับกิจกรรมการเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติใน
สถานศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๕. ๔ แผ่น
- หลุยส์ เอ็ม โกเมซ (Louis M. Gomez) Phi Delta Kappan ฉบับเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๒๐๑๐
เรื่อง “Reading for Learning: Literacy support for ๒๑st Century Work”
- ศ. ดร. เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. **ทักษะภาษาต่างประเทศ ความจำเป็นสำหรับยุคโลกาภิวัตน์**
วันที่ : ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ นิตยสาร/หนังสือพิมพ์ : การศึกษาวรรณ

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี ตำบลซีทวน อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี

การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๓ ท่านตรวจสอบแบบทดสอบและแบบสอบถาม ดังนี้

๑. ผศ. สุนิรัตน์ ศรีโสภา อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านงานวิจัย และสอนในรายวิชา GDT. ๕๕๐ การ

วิจัยทางการศึกษาและการวิจัยในชั้นเรียน ประจำหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพ

ครู รุ่นที่ ๑๒ มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น

๒. ผศ. สุระชัย นันทะบุตร อาจารย์ประจำวิชา GDT. ๕๕๔ การวัดและประเมินผล การศึกษา

หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู รุ่นที่ ๑๒ มหาวิทยาลัยการจัดการ และ

เทคโนโลยีอีสเทิร์น

๓. ดร. สหสันยน์ ฤทธิธรรม อาจารย์ประจำวิชา GDT. ๕๕๘ การพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู รุ่นที่ ๑๒ มหาวิทยาลัยการจัดการ และ

เทคโนโลยีอีสเทิร์น

คำชี้แจง

เอกสารชุดนี้เป็นแบบสอบถามประกอบการวิจัยด้านการพัฒนาการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นและศึกษาถึงทักษะในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนซีทวนวิทยาสามัคคี ตำบลซีทวน อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี จึงขอความร่วมมือจากนักเรียนให้ข้อมูลและความเห็นตามแบบสอบถามนี้โดยไม่ต้องระบุชื่อของนักเรียน ผู้วิจัยขอยืนยันว่าการตอบแบบสอบถามครั้งนี้จะถูกนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยเชิงวิชาการเท่านั้น ดังนั้น เพื่อความสมบูรณ์ของการวิจัยจึงขอความกรุณานักเรียนได้ให้ข้อมูลตามความเป็นจริง ผู้วิจัยขอขอบคุณที่ได้ให้ข้อมูลมา ณ โอกาสนี้

คำอธิบาย แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วย ๓ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน ๖ ข้อ

ส่วนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาการในด้านคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงใน () หรือในตาราง หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง
หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

๑. เพศ

() ชาย

() หญิง

๒. อายุ ปี

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาการในด้านคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

รายละเอียดทักษะ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การฟัง ๑. นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญได้ ๒. นักเรียนสามารถทราบความหมายจากคำศัพท์ที่ได้ยิน ๓. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากสิ่งที่ฟังได้ การพูด ๔. นักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ๕. นักเรียนมีสำเนียงในการออกเสียงที่ดี ๖. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ การอ่าน ๗. นักเรียนสามารถตีความจากเรื่องที่อ่านได้ ๘. นักเรียนสามารถวิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้ ๙. นักเรียนสามารถจับประเด็นจากเรื่องที่อ่านได้ การเขียน ๑๐. นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้อง ๑๑. นักเรียนสามารถเขียนได้ตามหลักไวยากรณ์ ๑๒. นักเรียนสามารถนำเอาคำศัพท์ไปใช้ในการแต่งประโยคได้					